De pe cuprinsul țării

ȘTIINȚA TĂTĂRANI — CAMPIOANĂ DE TOAMNĂ A ORAȘULUI PLOIEȘTI LA COPII

Anual, comisia orășenească de fotbal de pe lîngă clubul sportiv orășenesc Ploiești organizează campionatul copiilor la fotbal. La ediția 1966—67 participă opt echipe.

În prima parte a campionatului, Ploiești (2—1), Blejoi (5—2), Progresul Chițorani (4—0) etc.

În fotografie, micii fotbaliștii din Tătărani — campioni de toamnă — pe stadionul Petrolul Ploiești, după o victorie.

De la stînga la dreapta (în

Echipa Știința Tătărani

echipa de copii a cooperatorilor agricoli din comuna Tătărani — antrenor prof. V. Bălțățeanu — a avut o frumoasă comportare învingînd echipele Petrolul I (1—0), Petrolul II (3—0), C.F.R. picioare): **Stoica I, Prisăcaru, Voinea, Enache, Țiței**, prof. **V. Bălțățeanu.** (jos): **Paraschiv, Florea, Stoica II, M. Nicolae, Matei** și **Rădulescu.**

M. SIMA
corespondent

BILANȚ POZITIV

Recent a avut loc ședința de analiză a secției de fotbal C.F.R. Timișoara, care a prilejuit o trecere în revistă a comportării echipei în prima parte a campionatului. S-a desprins în principal, ca o trăsătură pozitivă, preocuparea pentru promovarea tinerelor cadre. În acest scop a fost înființat un centru de învățare a fotbalului pentru copii, de care se ocupă instructorul voluntar V. Periatu. Cei mai talentați dintre aceștia au fost promovați în echipa de juniori. Tinerii fotbaliști care activează în campionatul republican de juniori, bine pregătiți de antrenorul Bugariu, au terminat pe locul II în seria lor. Din mijlocul lor au fost promovați în prima formație fotbaliștii Bungău, Munteanu, Till, Panduru.

Echipa de seniori, promovată anul trecut din categoria C, a avut o comportare bună în turul campionatului categoriei B, clasîndu-se pe locul V la numai trei puncte de lider.

Din referatul prezentat de prof. N. Godeanu, antrenorul echipei, a reieșit, printre altele, că în această perioadă a folosit un lot de 19 jucători, în mare parte tineri. De menționat că nici un jucător n-a absentat nemotivat de la antrenamente. Echipa s-a dovedit omogenă și pe parcurs a cîștigat experiență și încredere în sine, practicînd un fotbal bun și dînd dovadă de disciplină (n-a avut nici un jucător eliminat din joc).

Pentru viitor, biroul secției s-a fixat asupra unor obiective, ca de pildă: promovarea în prima formație a celor mai talentați juniori și procurarea de echipament nou pentru toate loturile de jucători din cadrul asociației.

ION JURA
corespondent

MAI MULTĂ ORDINE

În meciurile care se desfășoară pe stadionul Metalul din Tîrgoviște organizarea este ca și inexistentă. Mulți spectatori intră la meciuri fără bilet de intrare, pe bază de prietenii, la cabinele jucătorilor este un adevărat „du-te, vino", unde intră cine vrea și cine nu vrea, iar la cabina arbitrilor, situația este aceeași. Cît privește indicațiile federației privind pe cei care au dreptul să pătrundă în incinta terenului de joc, ele sînt total desconsiderate. Spectatorii stau pe pista stadionului, pînă aproape de marginea terenului fără ca cineva să-i deranjeze. La sfîrșitul meciurilor, unii dintre ei, mai „înflăcărați", se postează în fața cabinei oaspeților, purtînd uneori discuții... neprincipiale cu arbitrii.

Sperăm că rîndurile de față își vor găsi ecou printre conducătorii de la Metalul Tîrgoviște.

MIȘU AVANU
corespodent

S. O. S.! SALVAȚI ECHIPA DIN ZLATNA

Cu patru ani în urmă echipa Aurul Zlatna activa în campionatul raional. Dorința tuturor era ca fotbaliștii să realizeze progrese în așa fel ca Zlatna să se facă cunoscută și din acest punct de vedere. Toți iubitorii sportului din localitatea minieră hunedoreană au pus umărul pentru atingerea acestui scop. S-a pornit de la o bază sănătoasă și anume de a menține în formație elemente localnice. Se impunea doar ca jucătorii să se pregătească cu conștiinciozitate, iar pe teren să dea totul pentru victoria culorilor asociației. După ce a devenit campioană raională, Aurul Zlatna a participat la barajul pentru campionatul regional unde a cîștigat dreptul de a juca alături de cele mai bune echipe din regiune. Și în

NOTĂ

vara anului 1966, Aurul Zlatna a devenit campioană regională, lăsînd în urmă formații apreciate ca: Știința Petroșeni, Aurul Brad, Minerul Aninoasa. Au urmat apoi meciurile de baraj cu Gloria Iosia pentru promovarea în categoria C, echipa comportîndu-se din nou remarcabil! La Zlatna s-a produs o explozie de bucurie. Și mulți credeau că Aurul se va „bate" pentru primul loc în categoria C. Or, tocmai în această situație, în cîndurile formației au apărut primele semne ale neseriozității, primele acte de indisciplină din partea jucătorilor. Urmarea? La sfîrșitul turului campionatului, Aurul Zlatna se află pe locul 11, acumulînd în 13 meciuri doar 10 puncte. Ce a urmat? Antrenorul Dan Sîrbu a părăsit echipa, iar o parte din jucători au dat și ei bir cu fugiții.

Așa stînd lucrurile, echipa de fotbal Aurul Zlatna are nevoie, de urgență, de un sprijin substanțial. Altfel „existența" ei în categoria C este pusă sub semnul întrebării. Organele locale au cuvîntul.

VASILE ALBU
corespondent

DIALOG CU CITITORII

CEI DOI „H. H." SÎNT... TREI!

V. SPIRESCU — București: „Aș dori să cunosc cîteva date despre cei doi „H.H." ai fotbalului italian".

Mai întîi o precizare: cei doi „H.H." sînt de fapt... trei: **Helenio Herrera** antrenorul lui Internazionale, este supranumit „H.H. 1"; **Heriberto Herrera**, antrenorul lui Juventus, este „H.H. 2", iar **Helmuth Haller**, internaționalul vest-german care joacă la F. C. Bologna, este al treilea în ierarhie, deci „H.H. 3".

Helenio Herrera este în vîrstă de 50 de ani și s-a născut la Buenos Aires, unde — ca junior — a făcut parte din echipa **Boca Juniors.** De aci a trecut la **Racing** din Casablanca și apoi la **Stade Français-Paris.** Ca antrenor a funcționat la echipele franceze **Puteaux, Red Star, Stade Français** și echipa națională a Franței. În Spania el a antrenat pe **Atletico Madrid, Malaga, La Coruna, Sevilla, Barcelona** și echipa națională a Spaniei. Din 1960 activează în Italia, unde a funcționat ca antrenor numai la Internazionale. Este căsătorit și are un fiu în vîrstă de 14 ani care se pregătește tot pentru cariera de fotbalist. A mai avut o fată în vîrstă de 22 ani, căsătorită, care a murit anul trecut la Paris în urma unei boli necunoscute.

Heriberto Herrera sau „H.H. 2" este în vîrstă de 40 ani și s-a născut în Paraguay. A jucat la **Nacional-Asuncion** și de 15 ori în echipa națională. S-a transferat apoi la **Atletico Madrid**, unde din cauza unui accident la picior și-a încheiat cariera de jucător. Ca antrenor, a funcționat la echipele **Valladolid, Granada, Espanol** și **Elche** din Spania, iar din 1963 a trecut în Italia, unde de atunci și pînă acum s-a aflat la conducerea tehnică a lui **Juventus Torino.**

CEL MAI TÎNĂR ȘI CEL MAI VÎRSTNIC JUCĂTOR

CRISTIAN GĂMANU — Năsăud, ne întreabă care este cel mai tînăr și cel mai vîrstnic jucător al actualei ediții a campionatului categoriei A.

Pentru aceste atribute, evident măgulitor în cazul primului, și demn de laudă în cazul celui de-al doilea, concurează mai mulți jucători. În urma unei „curse" foarte strînse însă, pe primele locuri s-au clasat jucătorii **Suliman Etem** de la **Farul Constanța (cel mai tînăr jucător)** și **Gheorghe Constantin** de la **Steaua (cel mai vîrstnic jucător).** Iată și datele care atestă aceste atribute. Etem: născut la 24 aprilie 1950 și Constantin la 14 decembrie 1932.

Rezultă deci că între Suliman Etém, care și-a făcut debutul în categoria A în actuala ediție a campionatului și maestrul emerit Gheorghe Constantin, care și l-a făcut acum 12 ani și are la activ nenumărate meciuri internaționale și de campionat, este o serioasă diferență de ani și experiență competițională. Au însă și o trăsătură comună: talentul și înclinația pentru un joc tehnic. Acesta a fost de fapt criteriul principal care l-a impus pe Constantin ca unul din cei mai buni jucători români din perioada postbelică și care îi facilitează desigur longevitatea sportivă. Iar în ceea ce-l privește pe Etem, micul jucător constănțean, această trăsătură a contribuit la spectaculosul start fotbalistic al acestuia: depistat în cartier de antrenorul Smărăndescu și adus la clubul Farul cînd avea 14 ani. Etem își face un stagiu la pitici numai de două luni ca imediat o îndeamnare tehnică ieșită din comun să-l impună pentru echipa de juniori. Aci joacă doar cîteva meciuri și transferul ascendent continuă tot la fel de rapid: în anul 1966, la 16 ani neîmpliniți, este promovat în lotul primei echipe și în lotul reprezentativ de juniori, debutînd concomitent ca jucător de categoria A și ca internațional de juniori. Debutul lui Etem în categoria A se înscrie astfel printre cele mai precoce înregistrate în prima competiție fotbalistică din țara noastră.

Scrisori primite la redacție

Despre o mare glorie a fotbalului românesc: Aurel Guga

Cronicarul sportiv Ion Chirilă, care a publicat volumul „Finala se joacă astăzi", redă în cartea sa, ca o sinteză, la sfîrșit, cea mai bună formație națională a tuturor timpurilor: Voinescu, Vogl, Apolzan, Albu, Vintilă, Petschovschi, Bindea, Guga, Baratki, Petea Vilcov, Dobay.

Pe iubitorii de fotbal, care n-au depășit ca vîrstă o jumătate de veac, îi surprinde prezența în echipă a lui Aurel Guga în postul de atacant. Toți contemporanii lui Aurel Guga — jucători sau spectatori — oriunde s-ar afla prin localitățile de veche tradiție fotbalistică ardeleană, declară însă oricînd, fără ezitare:

„Apăi, domnule, ca acela nu s-a mai născut altul și noi de atunci într-una mergem la arenă".

Pe vremea lui Guga, supremația în fotbalul nostru o deținea Timișoara prin clubul „Chinezul", care a dat ani în șir imensa majoritate a purtătorilor tricoului național, la care se adăuga întotdeauna Aurel Guga, ales permanent și căpitan al echipei. Urmărind cronicile sportive nu găsim una singură măcar unde Guga să nu fie caracterizat și gratificat cu toate superlativele.

A jucat în „aleasa României" în toate posturile atacului, de la inter și centru atacant, pînă la cele două extreme, anticipînd, de pe atunci, jucătorul complet și modern al zilelor noastre. Despre neuitata partidă dintre noi și iugoslavi, pentru celebra „Cupă de aur", Rudy Wetzer declară că a fost una din cele mai puternice întîlniri din istoria fotbalului nostru. În acest meci Guga a jucat extraordinar, aducînd și golul victoriei. Iată ce spune Wetzer:

„Guga a scăpat de Premel și aleargă ca Peter (recordman la 100 m). Îi trimit imediat mingea. Radin (Iugoslavia) atacă prin alunecare, mai mult omul decît mingea, dar Guga sare ca la triplusalt, zboară spre minge și șutează din voleu. Mingea lovește bara transversală și bara se zguduie. Eram acolo. Apoi muscă varul liniei de poartă și din nou revine în bară. Ce forță avea șutul lui Guga! Mă uit electrizat. Mingea „prinde" mucheia dinspre plasă a barei, cade în poartă și, printr-o nouă zvîcnire, atinge plasa, anunțînd întregului stadion golul".

Originar din Lugoj, unde își termină liceul, Guga studiază mai departe științele economice la Cluj și joacă fotbal la „Universitatea" (nu la „Chinezul", cum scrie Ion Chirilă), club care în acei primi ani de zămislire a României întregite, adică atunci cînd ideea de sport era încă în fașă, a reprezentat cu demnitate culorile românești în țară și peste hotare.

În primul mare turneu pe care o echipă românească l-a făcut în străinătate (octombrie—noiembrie 1923), unsprezecele clujean (Lazăr, Țîrlea, Albiș, Rață Brutus, Hațieganu, Huza, Corcan, Guga, Șerb, Bonciucat, Giurgiu I) pleacă în Franța, invitat la serbările ce aveau loc la Grenoble cu ocazia inaugurării stadionului de acolo. În drum spre Grenoble, ei joacă la Lyon cu reprezentativa orașului, întărită cu doi jucători elvețieni, „U" obținînd victoria cu 4—2 (2—0) prin golurile marcate de Guga (3) și Bonciucat. Presa franceză reproduce fotografia lui Guga, declarîndu-l de talie mondială și, pentru că începea atunci să se zămislească ideea unui joc Anglia — Restul Continentului, îl propuneau în echipa Europei. La Grenoble, într-o atmosferă sărbătorească, studenții noștri învinge cu 3—0 (2—0) prin golurile lui Guga (2) și Giurgiu I. Guga a făcut din nou o partidă magnifică. După aceste două mari succese, românii sînt invitați să joace în Italia, la Torino, unde cîștigă Cupa orașului Torino, deși rezultatul a fost egal 0—0. La banchet, primarul orașului Torino înmînează cupa clujenilor, pe motivul că Guga a marcat un gol perfect valabil, neacordat de arbitru, șutul năpraznic al studentului clujean lovind bara și căzînd înapoia liniei porții. Este de neuitat în amintirea clujenilor primirea triumfală făcută jucătorilor la înapoierea în țară.

Aurel Guga își termină studiile universitare la Cluj, în acest Heidelberg românesc, înmănunchind cum nu se putea mai bine, victoriile atît de răsunătoare de pe stadioane, cu cele din sălile de curs și de la examene. El a făcut sport numai din dragoste pentru sport. Nu exista pe atunci divizie națională, nici contracte și nici prime, cum au apărut în anii imediați, ci numai onoarea și gloria de a juca la „U" și de a fi aplaudat și sărbătorit de miile de spectatori. Unul din aceștia a fost renumitul tenor Traian Grozăvescu, un înfocat admirator al „Universității", care, în plus, suporta aproape întotdeauna cheltuielile prilejuite de sărbătorirea succeselor studențești. De aici a început conflictul său cu directorul de pe atunci al Operei Române, Popovici-Bayreuth care, ori de cîte ori juca „U" la Cluj, duminica, îl programa pe Grozăvescu în matineu cu Paiațe și Cavaleria Rusticană, publicul meloman comentînd buna sau reaua dispoziție vocală a tenorului, detecminată de semnele ce le primea acesta din culise, unde se menținea legătura telefonică cu stadionul.

I-a fost dat Clujului de pe atunci să aibă două glorii de neuitat, pe cel mai mare tenor roman al tuturor timpurilor și, la fel, pe cel mai mare fotbalist. Coincidența a făcut să fie amîndoi lugojeni și amîndoi să-și întrerupă firul vieții din accidente tragice: Grozăvescu împușcat din gelozie de propria-i soție, la Viena, Guga înecat în Bega, la Timișoara, unde era prin 1939 administratorul financiar al orașului. Dar amintirile celor ce i-au văzut și cunoscut au rămas încă vii, cum se scrie în cartea lui Ion Chirilă: „Guga a fost unul dintre cei mai mari jucători pe care i-a dat pămîntul ăsta, al nostru. Și poate cel mai complet. Și cel mai modern".

Dar supraviețuitorii acelor timpuri n-au renunțat pentru nimic în lume la stadioane și la... comentarii.

Ei spun așa:

„În prima perioadă, i-am avut pe Guga și pe Wetzer.

În a doua, subscriem pentru Baratki și Bindea.

În a treia, pentru Marian și Constantin".

Și discuțiile continuă:

Să alegem dintre toți pe cei mai buni.

— Guga și Bindea, — au hotărît în unanimitate.

Și care este cel mai bun din toate timpurile?

— „Apăi, domnule, ca Guga nu s-a mai născut altul".

Dr. MIHAI IUBU
Cluj

Publicăm mai jos articolul unui iubitor al fotbalului din Cluj, dr. Mihai Iubu, amintiri ale acestuia despre fostul internațional român Aurel Guga.

Vom face loc întotdeauna cu plăcere articolelor cititorilor despre activitatea fotbalistică din țara noastră, în special amintirilor din orașele natale, începuturilor, dezvoltării și prezentărilor fotbaliștilor de seamă locali, eventual cu fotografii. Le așteptăm!